

Arrest

nr. 110 115 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X en X, alias X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 en van 1 december 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- *Voor wat betreft verzoekster*

1.1. Verzoekster diende op 6 september 1999 onder de naam B. S. een asielaanvraag in voor zichzelf en haar minderjarige kinderen.

Ze verklaarde dat ze afkomstig was van Joegoslavië (Montenegro), en heel haar leven in Kosovo gewoond had. Op 23 februari 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster tekende op 24 februari 2000 beroep aan tegen deze beslissing bij de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 14 april 2000 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.2. Op 20 september 2003 diende verzoekster onder de naam B. S. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze stipte hierbij aan te beschikken over "nationaliteit Joegoslavië, Kosovo".

1.3. Op 31 januari 2005 werd verzoekster gemachtigd om voor onbepaalde duur in het Rijk te verblijven. Verzoeksters asielprocedure werd naderhand door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 mei 2005 afgesloten met een beslissing 'zonder voorwerp'.

1.4. Op 9 januari 2007 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot vestiging in die naderhand op niet nader bepaalde datum wordt verstrekt.

1.5. Op 14 april 2011 vraagt verzoekster om een wijziging van haar nationaliteits- en identiteitsgegevens evenals die van haar kinderen via het betrokken gemeentebestuur. Verzoekster legt een Albanees paspoort voor op naam van N. S. en stukken waaruit blijkt dat haar kinderen eveneens de Albanese nationaliteit bezitten. Hierna werd er een fraudeonderzoek geopend waarbij de link tussen verzoeker en verzoekster als echtbaar voor het eerst gelegd wordt.

1.6. Op 30 november 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), met de melding dat een einde gesteld wordt aan het verblijf op grond van artikel 18, §2 van de Vreemdelingenwet.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Art. 18§2 De Minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het rijk te vestigen op grond van artikel 14 of de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15 bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.

De betrokkene deed een asielaanvraag op 06.09.1999 voor zichzelf en haar minderjarige kinderen. De betrokkene beweert gevlucht te zijn uit Strelac aangezien de dorpen er rondom waren vernietigd, de betrokkene beweerde angst te hebben voor politiemannen van het Servische leger. De betrokkene beweerde dat haar man, de genaamde [B.M.] ° 06.06.1966, tijdens de vlucht naar Albanië achter gebleven is bij haar moeder en sindsdien heeft ze niets meer van hem vernomen. Op 23.02.2000 werd het verblijf aan de betrokkene geweigerd. Op 25.02.2000 diende de betrokkene een schorsend beroep bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 13.01.2004 diende de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 voor zichzelf en haar minderjarige kinderen. De betrokkene baseerde zich voor deze aanvraag op lopende asielaanvraag, langdurig verblijf, integratie, en de schoolgaande kinderen. Ook in haar regularisatieaanvraag vermeldde ze dat haar echtgenoot tijdens de oorlog was verdwenen. Ze legde ook geen enkel bewijs van haar land van herkomst voor die haar identiteit kon staven. Op 31.01.2005 werd aan de betrokkene een definitieve regularisatie toegestaan tengevolge van haar langdurige asielprocedure. Haar asielprocedure wordt op 03.05.2005 afgesloten met een beslissing "zonder voorwerp"

Op 14.04.2011 dient de betrokkene bij de gemeente Wijnegem een vraag in tot correctie van individuele gegevens. De betrokkene legt een geldig internationaal Albanees paspoort met nummer BE4711323 voor op naam van [N.S.] geboren op 03.11.1969 te Shkoder. Voor haar minderjarige kinderen legde de betrokkene geboorteaktes voor [...] waaruit blijkt dat de kinderen in werkelijkheid andere namen dragen en een andere nationaliteit bezitten. De betrokkene legt eveneens een Albanees "certificaat van familie" voor waaruit blijkt dat de betrokkene de hele tijd heeft gelogen over haar gezinssamenstelling. De betrokkene is volgens dit certificaat gehuwd met de heer [N.M.]. Na bijkomend onderzoek door onze diensten blijkt dat de heer [N.] bij onze diensten gekend onder de valse naam [H.M.]. In werkelijkheid woonde hij al sinds zijn aankomst in België samen met zijn echtgenote. Mevrouw [N.] beweerde dat ze haar man niet meer had gezien sinds haar aankomst in België, meneer beweerde in zijn persoonlijk dossier dat hij nooit gehuwd was en geen kinderen had, ook hieruit blijkt de ware toedracht van de door het gezin gepleegde fraude.

Dit houdt in dat de betrokkenen door middel van valse en misleidende informatie de Belgische asiel- en migratie instanties heeft trachten te misleiden. De door de betrokkene verschaft valse en misleidende informatie was bovendien van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van verblijfsrecht. De betrokkene heeft door valse en misleidende informatie de duur van haar asielprocedure zelf in stand gehouden. De betrokkene is namelijk niet afkomstig uit een oorlogsgebied waardoor haar persoonlijke situatie totaal veranderd. Haar langdurig verblijf op het grondgebied, haar integratie en de schoolgaande kinderen, konden hoewel reëel enkel ontstaan door de frauduleuze asielaanvraag die zij bij de Belgische autoriteiten had ingediend.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie- en asielinstanties betreffende haar nationaliteit en de nationaliteit van haar kinderen zowel bij haar regularisatie- als bij haar asielaanvraag van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Het verblijf dient te worden beëindigd.

De minderjarige kinderen volgen de situatie van de ouders. (...)"

Voor wat betreft verzoeker

1.7. Verzoeker diende op 26 juli 1999 een asielaanvraag in op naam van H. M. Hij verklaarde afkomstig te zijn van Kosovo. Op 26 januari 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker tekende dringend beroep aan tegen deze beslissing bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep werd afgewezen op 25 april 2000.

1.8. Op 31 oktober 2001, 30 november 2004, 5 oktober 2007 en 9 september 2008 diende verzoeker op naam van H. M. aanvragen om machtiging tot verblijf in op grond van de artikelen 9, derde lid en 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaarde hierbij telkens van Kosovaarse afkomst te zijn. Deze aanvragen werden alle verworpen.

1.9. Op 26 juni 2009 dient verzoeker op naam van H. M. een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij opnieuw verklaart afkomstig te zijn van Kosovo. Op 21 maart 2010 wordt deze aanvraag aangevuld. Er wordt verklaard dat verzoeker N. M. heet en dat hij de Albanese nationaliteit bezit. Er wordt ten bewijze hiervan een vervallen Albanees paspoort overgemaakt. Tevens wordt een "Typeformulier Regularisatieaanvraag" overgemaakt.

1.10. Verzoeker werd gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk bij beslissing van 25 augustus 2010.

1.11. Op 1 december 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), met de melding dat een einde gesteld wordt aan het verblijf op grond van artikel 13, §2, bis van de Vreemdelingenwet

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Art. 13 § 2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling vroeg asiel aan onder de naam [H.M.], op 26.07.1999. Hij beweerde afkomstig te zijn uit Kosovo en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene beweerde gevlucht te zijn uit Kosovo omdat hij weigerde voor de Servische militie te werken. De betrokkene zou een paar keer zijn teruggekeerd naar Kosovo om zijn ouders te zien, maar toen de oorlog in Kosovo escaleerde besloot de betrokkene om niet meer terug te keren en op 20.07.1999 vertrok de betrokkene naar België. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam hierop een beslissing tot weigering verblijf op 26.01.2000. De betrokkene diende hiertegen een schorsend beroep in bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het CGVS oordeelde echter dat de betrokkene zijn vluchtmotieven eerder vaag waren en bovendien twijfelde men aan de Kosovaarse herkomst van de betrokkene.

De betrokkene dient een aanvraag tot regularisatie in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.1Z1980 op 31.10.2001 en 30/11/2004 en hij baseert zich enerzijds op de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst gezien de gevaarlijke situatie in Kosovo en anderzijds op zijn integratie. De betrokkene vermeldt hierbij niets over zijn huwelijk of een eventuele samenwoning met zijn vrouw en kinderen. Deze aanvragen worden geweigerd.

Op 05.10.2007 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie op basis van het art. 9 bis van de wet van 15.12.1980. De betrokkene maakt hierin melding van zijn duurzame relatie met mevrouw [B.], en verwijst tevens naar het kind dat uit deze duurzame relatie werd geboren, de genaamde [B.E.] geboren op 24.02.2004 in België. Bij deze aanvraag tot regularisatie werd een UNMIK-geboorteakte op naam van [M.H.], met nummer E/8067/2007, voorgelegd als bewijs van identiteit. Deze werd vals bevonden en vervolgens werd de aanvraag 9bis onontvankelijk bevonden wegens een gebrek aan identiteitsdocumenten.

Op 26.06.2009 doet de betrokkene een nieuwe aanvraag tot regularisatie op basis van het art. 9 bis van de wet van 15.12.1980. De betrokkene beroept zich op langdurig (illegaal) verblijf in België, op een duurzame relatie met een legaal in België verblijvend persoon en het kind dat hieruit werd geboren, en op de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst. De betrokkene bleef volhouden dat Kosovo zijn land van herkomst was. In een aanvulling verwijst hij ook naar zijn ononderbroken verblijf van 5 jaar en een duurzame lokale verankering en naar andere prangende humanitaire situaties. Bij deze aanvulling legt de betrokkene een verlopen paspoort voor op naam van [N.M.], geboren op 10.06.1966 te Shkoder, Albanië. Deze regularisatieaanvraag werd toegestaan.

Op 14/04/2011 vraagt [B.S.] (zijn echtgenote) een naamwijziging aan. Haar echte naam is [N.S.]. Zij legt pas een paspoort voor nadat ze een onbeperkt verblijf heeft verkregen. Door deze naamwijziging werd een fraudeonderzoek geopend. Hieruit blijkt dat de betrokkene ook al die tijd heeft gelogen over zijn ware identiteit en nationaliteit. De betrokkene blijft tijdens zijn regularisatieaanvraag ook refereren naar de valse naam van diens levenspartner, met name [B.S.] waarvan wordt beweerd dat het de vriendin is van de betrokkene, en van wie men vermoed dat ze in het land van herkomst nog steeds gehuwd is met een andere man. De betrokkene blijft dus vasthouden aan de valse en misleidende informatie die ons door zijn vrouw werd verschaft bij haar asielaanvraag. Daar mevrouw sinds haar huwelijk de familienaam van haar man draagt, is het uitgesloten dat de heer [N.M.] niet op de hoogte zou geweest zijn van de werkelijke naam van zijn vrouw. Gezien de fraude werd ook het verblijf van zijn echtgenote beëindigd.

De betrokkene heeft dus een valse asielaanvraag ingediend in 1999 met een valse identiteit en een vals asielerhaal. Na onderzoek blijkt immers dat hij altijd bij zijn vrouw is gebleven in België. Tijdens zijn asielaanvraag verklaarde hij ongehuwd te zijn, terwijl hij steeds bij zijn vrouw was. Beide dossiers dienden dus als een geheel te worden beschouwd, daar er duidelijk is aangetoond dat de gezinsband sinds de betrokkene hun verblijf in België nooit werd verbroken. Beide partners legden bij hun asielaanvraag valse verklaringen af, zowel met betrekking tot hun identiteit, hun nationaliteit als, met betrekking tot hun gezinssamenstelling. De betrokkene legde bij de Belgische instanties eveneens valse documenten voor. Het langdurig verblijf in het rijk van beide partners vloeit voort uit de valse verklaringen die werden afgelegd bij de asielaanvraag. De betrokkene werd uiteindelijk geregulariseerd in 2010 op basis van zijn langdurig verblijf, zijn duurzame relatie met een legaal in het Rijk verblijvend persoon het kind dat hieruit werd geboren. Zijn langdurig verblijf en zijn lokaal duurzame verankering in het rijk vloeit duidelijk voort uit de door het gezin gepleegde fraude. De informatie die ons werd verschaft betreffende zijn gezinssituatie was duidelijk vals en misleidend. Indien beide personen zich bij hun aankomst in België als getrouwd hadden opgegeven, dan ging de asielprocedure en de eventuele regularisatieprocedures op hetzelfde moment behandeld worden. De betrokkene verwijst in zijn oorspronkelijke aanvraag ook naar de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst zijnde Kosovo, maar daar hij in een aanvulling zijn ware nationaliteit, zijnde de Albanese, onthult, vervalt dit argument in het ledige.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de aanvraag 9 bis van de betrokkene d. d. 26.09.2009 gebaseerd was op valse motieven. De betrokkene gaf pas in een aanvulling op zijn laatste aanvraag tot regularisatie zijn ware identiteit te kennen, en bleef de werkelijke toedracht van de door hem en zijn gezin gepleegde fraude voor onze diensten verborgen houden. Tevens is het verblijf van zijn echtgenote ingetrokken wegens fraude waardoor de betrokkene geen recht op verblijf zou gekregen hebben op basis van een legaal verblijvende partner. Het gezin kan altijd zijn recht op gezinsleven verderzetten in het land van herkomst.

In navolging van het artikel Art. 13 § 2 bis van de wet van 15.12.1980 en het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* dient de verbijfsmachtiging van de betrokkene te worden ingetrokken.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing wordt het volgende aangevoerd:

“Eerste middel: Schending van art. 18§2bis van de Verblijfwet. de motiveringsplicht(art. 62 van de verblijfwet) en van de beginselen van Behoorlijk bestuur ondermeer: het redelijkheidsbeginsel. het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play-beginsel.”

Er wordt als volgt betoogd:

“De verblijfsrecht van verzoekster werd ingetrokken omdat zij fraude zou hebben gepleegd. Verzoekster deed in september 1999 een asiel aanvraag waarbij zij de misleidende informatie voorbracht.

In februari 2000 , amper 5 maanden later volgde een afwijzing van deze aanvraag.

Er werd beroep aangetekend bij het CGVS.

Een beroep die 5 jaar later, in 2005 nog steeds niet was behandeld.

Verzoekster kreeg in de tussentijd een verblijf op basis van:

- de lopende asielprocedure
- langdurig verblijf(ongeacht of het legaal was)
- integratie
- schoolgaande kinderen

Het is compleet belachelijk van verweerster om te proberen voor te houden dat de lange asielprocedure te wijten was aan de misleidende informatie die zij gaf.

Indien dit al zo was, hoe komt het dan dat de beslissing in eerste aanleg amper 5 maanden later tussenkwam?

Verweerster maakt in het geheel niet aannemelijk dat de vertraging met maar liefst 5 jaar wijten zou zijn aan de informatie die zij gaf.

Het is het DOEL van de asielaanvraag om de beweringen van asielzoekers te toetsen aan hun waarachtigheid.

Wanneer het asielaanvraag onvoldoende wordt gestaafd, dan volgt vrijwel onmiddellijk een negatieve beslissing.

Men kon een rogatoire commissie naar Kosovo sturen en dan zou het nog niet zo lang hebben geduurd.

Indien haar asielrelaas wel zou hebben geklopt, zou het dan ook 5 jaar hebben geduurd vooraleer de aanvraag was behandeld?

Verweerster kan toch niet ernstig beweren dat gedurende 5 jaar er intensief en doorlopend onderzoek werd verricht naar het asielrelaas die zij had opgegeven.

Onderzoek die er niet zou zijn geweest indien zij van meet af aan haar identiteitsgegevens zou hebben meegedeeld.

Feit is dat de lange asielprocedure enkel en alleen te wijten was aan de organisatorische problemen en de overvloed aan aanvragen.

Verzoekster verkreeg NIET haar verblijf omdat haar asiel ten gronde en dus op basis van misleidende informatie gegrond werd verklaard.

Verzoekster verkreeg haar verblijf niet op basis van art. 14 of art. 15bis zoals de bestreden beslissing voorhoudt.

Verweerster schendt art. 18§2.

De 'fraude' was niet van belang, laat staan doorslaggevend voor de toekenning van het verblijf.

De 'fraude' was zelfs niet van belang voor de vier redenen op basis van dewelke zij verblijf verkreeg:

- de lopende asielprodedure
- langdurig verblijf(ongeacht of het legaal was)
- integratie
- schoolgaande kinderen

Hoogstens kon het van belang zijn, quod non, voor de duur van de asielaanvraag, doch het is volstrekt onredelijk van verweerster dit te stellen.

Zelfs in dit geval kan het moeilijk van doorslaggevend belang zijn, nu dat het maar onrechtstreeks geldt voor slechts 1 reden.

Verzoekster heeft zich bediend van misleidende informatie doch zij heeft op basis hiervan geen verblijf bekomen.

Het meedelen van misleidende informatie is betreurenswaardig.

Doch de asielprocedure is een procedure waarin de beweringen van de betrokkene per definitie zich NIET opdringen aan de openbare orde als zijnde waar.

Zij dienen te worden nagekeken op hun waarachtigheid.

Dit is in casu gebeurd op slechts 5 maanden nadat de informatie werd meegedeeld.

Verweerster neemt een loopje met de wettelijke bepalingen daar waar deze bepalen dat de fraude van belang en dan nog van doorslaggevend dienen te zijn voor de verblijfsrecht die wordt ingetrokken. Dit is hier niet het geval, noch voor eerste noch voor tweede verzoeker.”

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het beginsel van de “fair play” houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

2.3. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 18, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.”

2.4. Kernpunt van de eerste bestreden beslissing is dat verzoekster valse en misleidende informatie heeft verschaft over haar nationaliteit bij de asielprocedure, dat ze hierdoor de duur van de asielprocedure zelf in stand heeft gehouden en dat de elementen die ze naar voren heeft gebracht bij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, die aanleiding gaven tot een machtiging tot onbeperkt verblijf die later uitmondde in een machtiging tot vestiging, namelijk het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied, haar integratie en haar schoolgaande kinderen, enkel konden ontstaan door de frauduleuze asielaanvraag die verzoekster bij de Belgische autoriteiten heeft ingediend.

2.5. De uitgebreide vaststellingen in de eerste bestreden beslissing over hoe verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag in september 1999 voorhield de Joegoslavische/Kosovaarse nationaliteit te bezitten en dit volhield tot 14 april 2011, toen ze plotseling een Albanese paspoort opdiepte op een andere naam en stukken die aantonen dat haar kinderen eveneens de Albanese nationaliteit bezitten, vinden steun in het administratief dossier.

2.6. Uit het administratief dossier waarin zich verzoeksters in punt 1.1. bedoelde asielaanvraag bevindt, blijkt dat ze verklaarde S. B. te zijn, afkomstig te zijn van Joegoslavië (Montenegro) maar heel haar leven gewoond te hebben in Strelc (Kosovo). Ze verklaarde geen documenten bij zich te hebben. Haar kinderen zouden de Kosovaarse nationaliteit hebben. Ze verklaarde haar land verlaten te hebben uit angst dat politiemannen van het Servische leger naar haar dorp zouden komen. Ze vluchtte eerst naar Montenegro om vervolgens haar reis verder te zetten naar Albanië. Onderweg bleef haar echtgenoot bij zijn zieke moeder die niet meer verder kon reizen. Verzoekster verklaarde dat ze in Albanië vernam dat

haar dorp verwoest werd door de Serviërs. Om die reden en het feit dat haar man geen teken van leven meer gaf verklaarde ze niet meer terug te kunnen keren naar Kosovo.

2.7. In de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij het verblijf wordt geweigerd, kan het volgende gelezen worden: *“Er moet eerst en vooral opgemerkt worden dat de betrokkene geen documenten voren brengt die toelaten haar identiteit en nationaliteit te controleren. De betrokkene vertelt een kort en weinig gedetailleerd verhaal. De betrokkene is nog nooit veroordeeld of gearresteerd geweest. De betrokkene vluchtte kennelijk uit Kosovo omwille van de oorlogssituatie. Er moet opgemerkt worden dat de oorlogssituatie in Kosovo veranderd is en dat de vrees voor vervolging waarop de betrokkene haar asielaanvraag baseert, niet langer actueel is. Aangezien er geen elementen zijn die erop wijzen dat de betrokkene het slachtoffer is van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève is de asielaanvraag onontvankelijk.”*

2.8. Bij het indienen van het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf, getroffen door de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde verzoekster blijkens het administratief dossier van *“Joegoslavische nationaliteit”* te zijn, herhaalde zij haar asielmotieven en verkondigde ze: *“Alle documenten tot staving van identiteit heeft verzoekster in haar land van herkomst moeten achterlaten.”* In de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij geoordeeld werd dat verder onderzoek noodzakelijk is, kan gelezen worden: *“Betrokkene werd verhoord op 30 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat- generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is. Rekening houdend met de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan in deze fase van de asielprocedure, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, niet zonder meer gesteld worden dat haar asielaanvraag kennelijk ongegrond is. Derhalve lijkt een diepgaander onderzoek naar betrokkenes vluchtmotieven terzake wenselijk. Om deze redenen besluit de Commissaris-generaal dat verder onderzoek van haar aanvraag noodzakelijk is en dat betrokkene voorlopig toegelaten wordt tot verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling.”*

2.9. In de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging wordt gesteld dat verzoeksters *“nationaliteit Joegoslavië (Kosovo)”* is, dat haar kinderen geboren zijn te Kosovo en dat zij wegens *“politieke problemen hun land Joegoslavië verlaten hebben”*. Voor wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt onder meer gesteld *“Dat verzoekster en haar familie als asielaanvrager het Belgisch grondgebied niet mogen verlaten.”* Als elementen om een machtiging tot verblijf toe te kennen worden ingeroepen, het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied sedert 1994 en de integratie van verzoekster en haar schoolgaande kinderen. Bij de beslissing tot machtiging tot verblijf in het Rijk van verzoekster en haar kinderen worden geen redenen opgegeven maar deze kunnen niets anders zijn dan de redenen die vermeld werden in de in punt 1.2. bedoelde aanvraag, aangezien verwerende partij niet ambtshalve kan overgaan tot het toekennen van een machtiging tot verblijf.

2.10. Gelet op het gestelde in de punten 2.6. t.e.m. 2.9. kan de redenering in de eerste bestreden beslissing gevolgd worden dat de integratie en langdurig verblijf van verzoekster en haar kinderen voortvloeien uit het feit dat verzoekster tijdens de asielprocedure valselijk verklaarde dat zij en haar kinderen de Joegoslavische/Kosovaarse nationaliteit bezitten. Het voorhouden van deze nationaliteit in plaats van de Albanese nationaliteit die slechts kenbaar gemaakt wordt in 2011 vormt ontegensprekelijk misleidende informatie waardoor verzoekster de duur van haar asielprocedure zelf in stand heeft gehouden. De eerste bestreden beslissing besluit derhalve terecht, *“Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie- en asielinstanties betreffende haar nationaliteit en de nationaliteit van haar kinderen zowel bij haar regularisatie- als bij haar asielaanvraag van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Het verblijf dient te worden beëindigd.”*

2.11. Verzoekers geven zelf aan in hun verzoekschrift dat de lopende asielprocedure in hoofde van verzoekster een element was in het kader van het verkrijgen van de machtiging tot verblijf. Verzoekers trekken tevergeefs de link die de eerste bestreden beslissing maakt tussen de verblijfsmachtiging enerzijds en de lange asielprocedure anderzijds die te wijten is aan de valse en misleidende informatie die verzoekster aan de asielinstanties gaf over haar nationaliteit in het belachelijke, en hiermee tonen zij geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Verzoekers spitsen zich toe op de behandelingsduur van slechts vijf maanden van verzoeksters asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, maar gaan eraan voorbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 april 2000 besloot dat verder onderzoek noodzakelijk is, een fase die nog niet afgerond was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging, en

op het ogenblik van het treffen van een beslissing daaromtrent, afgerond ruim vijf jaar nadat de asielaanvraag werd ingediend .

2.12. Zoals reeds eerder gesteld, verklaarde verzoekster bij het indienen van het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf, getroffen door de Dienst Vreemdelingenzaken, van *“Joegoslavische nationaliteit”* te zijn, herhaalde zij haar asielmotieven en verkondigde ze: *“Alle documenten tot staving van identiteit heeft verzoekster in haar land van herkomst moeten achterlaten.”* Verzoekster zet derhalve de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het verkeerde been door voor te houden dat ze de Joegoslavische nationaliteit heeft en ze gebruikte bovendien ook nog een andere naam aan dan ze in werkelijkheid heeft. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk gevolgd worden in hun standpunt dat de vertraging bij de behandeling van de asielaanvraag niet te wijten kan zijn aan de informatie die verzoekster gaf. Verzoekers zijn blijkens hun betoog van oordeel dat de verwerende partij maar allerlei initiatieven had moeten ondernemen om verzoeksters beweringen op hun waarachtigheid te toetsen en zijn van oordeel dat zij niet kunnen opdraaien voor organisatorische problemen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voor de overvloed van asielaanvragen, maar zij gaan er totaal aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in eerste instantie bij de asielzoeker zelf berust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet een asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (cf. RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Verzoekster kan niet een asielrelaas opdissen en daarbij een andere nationaliteit en identiteit voorwenden dan ze in werkelijkheid bezit om dan de schuld voor de lange behandelingsduur van haar asielaanvraag te leggen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de organisatorische problemen in zijn dienst.

2.13. Verzoekers betwisten dat de gepleegde fraude van doorslaggevend belang is geweest voor de toekenning van het verblijf in hoofde van verzoekster maar zoals reeds eerder gesteld vloeien de elementen die verzoekster naar voren heeft gebracht bij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, die aanleiding gaven tot een machtiging tot onbepert verblijf die later uitmondde in een machtiging tot vestiging, namelijk het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied, haar integratie en haar schoolgaande kinderen, rechtstreeks voor uit de lange behandeling van de asielaanvraag waaraan verzoeksters misleidende informatie inzake haar nationaliteit en deze van haar kinderen ten grondslag ligt. Verzoekers geven toe dat verzoekster *“zich (heeft) bediend van misleidende informatie”* en het feit dat zij dit *“betreuenswaardig”* achten in hun verzoekschrift kan de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen.

2.14. De eerste bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 18, §2 van de Vreemdelingenwet dat een toepassing vormt van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* (zie infra punt 2.17). Doordat het bedrog bij de asielaanvraag van doorslaggevend belang is geweest voor de toekenning van de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, komt deze te vervallen, evenals de machtiging tot vestiging die hierop steunt.

Het eerste middel is niet gegrond voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

2.15. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt eveneens in een *“Eerste middel”*, onder meer de schending aangehaald van artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet.

Het betoog luidt als volgt:

“Verweerster trekt het verblijfsrecht in omwille van de ‘fraude’ die verzoekers hebben gepleegd ihkv hun asielpcedure.

Dat mensen valse namen opgegeven ihkv een asiel hoeft niet noodzakelijk fraude te zijn doch kan ook om andere redenen zijn (vrees vervolging ed.)

Doch zoals verweerster zelf toegeeft in haar feitenrelaas, is de toekenning van het verblijfsrecht gebeurd niet in het kader van het asiel aanvraag.

Doch zelfs indien men aanneemt dat er fraude zou zijn gepleegd door verzoeker, is de beslissing niet verantwoord.

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat niet elke fraude tot een beëindiging van het verblijf leidt.

De asiel aanvraag gebeurde in 1999 en werd geweigerd in 2000.

De bestreden beslissing vermeldt te kwader trouw niet op welke datum het CGVS uitspraak deed over het beroep hiertegen en het asiel; met fraude erin of niet, definitief was beëindigd.

Alleszins volgde een negatieve beslissing waarin blijkbaar wel werd getwijfeld aan het asielrelaas inclusief zijn identiteit zodat de 'fraude' geen uitwerking had of voordeel voor verzoeker opleverde.

Later werden in 2001 en 2004 en 2007 aanvragen tot verblijf op basis van art. 9bis gedaan.

Deze werden allen geweigerd.

Pas bij de aanvraag van 2009 werd een verblijf toegekend.

Hiervoor was er een aanvulling gedaan waardoor verweerster op de hoogte werd gesteld van de echte naam van verzoeker,

De 'fraude' was toen gekend dus bij verweerster en kon dus geen doorslaggevend rol hebben gespeeld bij de toekenning van de aanvraag.

Verweerster vermeldt in de bestreden te kwader trouw niet dat verzoeker werd geregulariseerd op basis criterium 28A van de inmiddels vernietigde instructie.

Geen enkele van de voorwaarden van de criterium was vervuld omwille van de 'fraude' waarover verweerster struikelt.

-5 jaar -illegaal- ononderbroken verblijf

- geloofwaardige pogingen hebben gedaan

Het moge duidelijk zijn dat de ingeroepen fraude van geen enkel belang, laat staan doorslaggevende, was voor de vervulling van deze voorwaarden.

Voorts vergist verweerster zich wanneer zij op nogal gekunstelde wijze een band probeert te creëren tussen de 'fraude', de duur van de asielaanvraag en de langdurig verblijf in België van verzoeker.

Het langdurig verblijf van verzoeker was in de volstreckte illegaliteit na de definitieve afwijzing van de asiel.

Het is niet alsof door de 'fraude' de asielprocedure van verzoeker werd gerekt en verzoeker zich dan op deze lange asielduur heeft kunnen beroepen voor regularisatie.

Zelfs indien de fraude niet zou zijn gepleegd, zou verzoeker verder in de illegaliteit hebben verbleven en zich hebben duurzaam verankerd.

Dat zonder de fraude de regularisatie aanvraag gelijktijdig met de asiel zou zijn behandeld, is eveneens irrelevant:

Verzoeker heeft in totaal VIJF regularisatie aanvragen gedaan vooraleer hij omwille van langdurig verblijf hij werd geregulariseerd.

Verweerster schendt art. 13§2.

De 'fraude' was van geen belang voor de toekenning van het verblijf

De 'fraude' was zelfs van geen belang voor de redenen die aanleiding hebben tot de toekenning van het verblijf(langdurig (illegaal) ononderbroken verblijf + geloofwaardige pogingen)

De 'fraude' kon dan ook geen doorslaggevende rol hebben gespeeld."

2.16. De tweede bestreden beslissing steunt op artikel 13, §2 bis, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

2.17. Dit artikel werd ingevoerd door artikel 9 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van artikel 9 van de wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

"(...)

Anderzijds wordt artikel 13 aangevuld met een paragraaf die toelaat een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf voor onbepaalde duur, wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere illegale middelen heeft gebruikt om gemachtigd te worden tot een verblijf. Het betreft hier een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsbeginsel «fraus omnia corrumpit», in het licht van de strijd tegen de fraude op het vlak van verblijf (zie de andere aanpassingen aangebracht aan artikel 13 voor wat betreft de vreemdelingen die zich in België bevinden voor een tijdelijk verblijf en de wijziging aangebracht aan artikel 18, voor wat betreft de gevestigde vreemdelingen of de langdurig ingezetenen (artikel 10 van het ontwerp), die een gelijkaardige bepaling bevatten). In dit kader wordt gepreciseerd dat enkel de determinerende elementen voor de toekenning van de machtiging tot verblijf in aanmerking worden genomen.(...)" (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 23).

2.18. In de tweede bestreden beslissing wordt een amalgaam gemaakt van verschillende argumenten waarbij uitgebreid de historische van verzoeker uit de doeken wordt gedaan en de link wordt gelegd met verzoekster.

De tweede bestreden beslissing stelt dat:

- verzoekers langdurig verblijf in het Rijk voortvloeit uit de valse verklaringen die hij heeft afgelegd bij de asielaanvraag zowel betreffende de identiteit, nationaliteit als met betrekking tot de gezinssamenstelling;
- verzoekers langdurig verblijf en zijn lokaal duurzame verankering in het Rijk voortvloeien uit de door het gezin gepleegde fraude;
- de informatie die verzoeker verschafte betreffende zijn gezinssituatie duidelijk vals en misleidend was; mochten verzoeker en verzoekster zich bij hun aankomst in België als getrouwd hebben opgegeven, dan ging de asielprocedure en de eventuele regularisatieprocedures op hetzelfde moment behandeld worden;
- verzoeker in zijn oorspronkelijke aanvraag om verblijfsmachtiging verwees naar de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst zijnde Kosovo, maar hij in een aanvulling zijn ware nationaliteit, zijnde de Albanese, onthult, waardoor dit argument vervalt in het ledige;
- verzoekers aanvraag 9bis van 26 september 2009 gebaseerd was op valse motieven; hij gaf pas in een aanvulling op zijn laatste aanvraag tot regularisatie zijn ware identiteit te kennen, en bleef de werkelijke toedracht van de door hem en zijn gezin gepleegde fraude verborgen houden;
- het verblijf van verzoekers echtgenote is ingetrokken wegens fraude waardoor verzoeker geen recht op verblijf zou gekregen hebben op basis van een legaal verblijvende partner.

De bestreden beslissing concludeert vervolgens:

*“In navolging van het artikel Art. 13 § 2 bis van de wet van 15.12.1980 en het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* dient de verblijfsmachtiging van de betrokkene te worden ingetrokken. (...)”*

2.19. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de aangehaalde fraude niet van doorslaggevend belang is geweest bij de toekenning van de machtiging tot verblijf.

2.20. Het in punt 1.8. bedoelde *“Typeformulier Regularisatieaanvraag”* bevindt zich in het administratief dossier. Als basis voor de regularisatieaanvraag wordt onder meer aangekruist, de rubriek *“Ononderbroken verblijf van 5 jaar+ duurzame lokale verankering in België”*, het zogenaamde criterium 2.8 A. van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wordt op het typeformulier als volgt uiteengezet:

“• Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).

■ *Vóór 18 maart 2008 :*

- *een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*
- *geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen.*

■ *de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:*

1. *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
2. *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcurssussen heeft deelgenomen*
3. *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.”*

2.21. In het administratief dossier bevindt zich een nota, opgesteld door attaché M.G. met als aanmaakdatum 1 december 2009 en uitvoeringsdatum 24 augustus 2010, zijnde een dag voor de toekenning van de machtiging tot verblijf aan verzoeker, waarin gesteld wordt:

“Betrokkene komt in aanmerking voor 2.8.A.:

- *sinds 1999 in België*
- *voor 18/3/2008 wettig verblijf gehad*

- lokale verankering: getuigenverklaringen 2004,2009; NL 2003, 2004 (bij woonstcontrole: politie geeft aan dat betrokkene NI spreekt).

- SIS: niet geseind

Sr: blanco”.

Tevens bevindt zich in het administratief dossier een nota opgesteld op 18 april 2011 door attaché S. R. waarin op dat moment kan gelezen worden, *“Mevrouw heeft haar verblijfsrecht gekregen omwille van haar lange asielpcedure, mijnheer NIET hij heeft zijn verblijfsrecht gekregen omwille van 2.8.A. duurzame verankering dus intrekking niet mogelijk.”*

2.22. Uit het gestelde in de punten 2.20 en 2.21 blijkt derhalve dat verzoeker zoals hij betoogt in zijn verzoekschrift omwille van het zogenaamde criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geregulariseerd werd, dat nader toegelicht wordt in punt 2.20. Deze beslissing is een beslissing die rechten heeft doen ontstaan. Verzoeker werd in weerwil van wat verwerende partij voorhoudt in haar nota niet geregulariseerd omwille van zijn voorgehouden duurzame relatie noch omwille van een lange asielpcedure. Verwerende partij kan dan ook niet dienstig stellen in haar nota *“Verzoeker heeft zijn verblijf weten te regulariseren, in hoofdzaak door zich te beroepen op de relatie die hij had met verzoekster”* noch *“Er kan niet ontkend worden dat het legale verblijf van verzoekster voor verzoeker van doorslaggevend belang is geweest voor het bekomen van een recht op verblijf voor onbepaalde duur voor zichzelf. Had verzoeker immers geen relatie gehad had met deze op dat moment legaal in België verblijvende persoon, dan had nooit een regularisatie verkregen.”* Uit het gestelde in de punten 2.20. en 2.21 blijkt duidelijk dat verzoeker op grond van een langdurig illegaal verblijf in eigen hoofde werd geregulariseerd. Verwerende partij acht blijkens haar nota het verblijfsrecht van verzoeker een direct gevolg van het verblijfsrecht van verzoekster, doch dit blijkt nergens uit. Verzoekers asielpcedure heeft blijkens het gestelde in punt 1.7. nog geen jaar in beslag genomen en ligt niet aan de oorsprong van een langdurig en bovendien illegaal verblijf in het Rijk. De in de tweede bestreden beslissing aangehaalde gepleegde fraude bij de asielpcedure kan zoals verzoekers terecht betogen in hun verzoekschrift niet van doorslaggevend belang zijn voor de toegekende machtiging tot verblijf in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft bij de in punt 1.9. bedoelde aanvulling van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging zijn werkelijke naam en nationaliteit meegedeeld, en hieromtrent uitdrukkelijk gesteld, *“Dat wat de identiteit betreft, dient verwezen naar de kopij van het Albanese paspoort zoals gevoegd in bijlage. Dat verzoeker mea culpa slaat voor het gebruik van een alias doch verwijst naar de vele andere dossiers dewelke eveneens stammen uit deze periode. Dat verzoeker zoals de vele andere gevallen vraagt om amnestie wat dit betreft.”* Dit alles wordt trouwens ook in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend, aangezien ze stelt, *“Bij deze aanvulling legt de betrokkene een verlopen paspoort voor op naam van [N.M.], geboren op 10.06.1966 te Shkoder, Albanië.”* Verwerende partij was, zoals verzoekers terecht betogen in hun verzoekschrift, derhalve al op de hoogte van verzoekers andere identiteit en nationaliteit dan voorgehouden bij de asielaanvraag op het ogenblik dat ze hem de machtiging tot verblijf toekende, wat in principe een beoordeling van de buitengewone omstandigheden veronderstelde. Het feit dat de verwerende partij dit over het hoofd ziet kan verzoeker na de toekenning van de machtiging tot verblijf niet aangerekend worden. Verzoekers kunnen gevolgd worden in hun betoog dat verwerende partij *“op nogal gekunstelde wijze een band probeert te creëren tussen de fraude, de duur van de asielaanvraag en de (sic) langdurig verblijf in België van verzoeker”*.

2.23. De tweede bestreden beslissing strekt er onder meer toe te stellen dat indien verzoeker van bij de asielaanvraag de juiste informatie had verstrekt aangaande zijn gezinssituatie, en het duidelijk was geweest voor verwerende partij dat verzoeker en verzoekster getrouwd waren, de asielpcedure en de eventuele regularisatieprocedures op hetzelfde moment zouden behandeld geweest zijn. Verzoekers brengen hiertegen terecht in dat verwerende partij eraan voorbijgaat dat verzoeker vóór de in punt 1.9. bedoelde aanvraag, reeds vier regularisatieaanvragen heeft ingediend die allemaal negatief beslecht werden. Het is louter speculatief van verwerende partij om ervan uit te gaan dat verzoeker nooit geregulariseerd zou zijn mocht zij de ware gezinssituatie van verzoeker gekend hebben. Het is alleszins een langdurig illegaal verblijf dat aan de oorsprong ligt van verzoekers machtiging tot verblijf en niet verzoekers voorgehouden gezinssituatie. Dit is niet van doorslaggevend belang geweest voor de toekenning van de machtiging tot verblijf en de aangehaalde fraude in verband met de gezinssituatie kan dan ook geen element zijn voor de beëindiging van verzoekers verblijf.

Het eerste middel is gegrond voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13, §2 bis van de Vreemdelingenwet. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien een gegrondheid van de overige middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimte nietigverklaring, worden zij niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen voor wat betreft de eerste bestreden beslissing en ten laste te leggen van de verwerende partij voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van 30 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen voor wat betreft de in artikel 1 bedoelde beslissing.

Artikel 3

De beslissing van 1 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de bij artikel 3 vernietigde beslissing.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij voor wat betreft de bij artikel 3 vernietigde beslissing.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA